

ח-מה עושים כאשר-

עין פנים לה עין דבר או

היא איננה מקרית ואם היא בקרית, זו אינה בגידה. הכי טוב לנהוג במקרה כזה כמו הר ערבים. הן אנחנו חיים במדינה מזרחית-יבית ניה. וכולם יודעים איך ערבי היה נוהג במקרה כזה.

● **שמואל שי**, איש יחסי-ציבור: "ל-העלים עין? אם כבר, אז להעלים את כל ארבע העיניים, של האשה ושל המאהב. לכן אני עדיין חושב שרצה זה הפתרון הסופי והטוב ביותר!"

רק המיעוט הקל קצת בדין האשה ה-בוגדת:

● **הלל רווח**, זמר: "הבעל צריך לל-מוד להחזיק מעמד. ואם הוא מסוגל לכך - שישתלל להעלים עין. זה בריא מהרבה בחינות."

● **ד"ר מרדכי גלעד**, פסיכיאטר: "המושג בגידה כ-לל חיימין עם גבר אחר. הבגידה היא פגיעה חמורה, או אף מסוכנת לשלמות המשפחה. תגובת הבעל הלווה ב-אישיותו, בטמפרמנט שלו ורגש הכבוד ה-עצמי, ואין זה עניין של שיקול דעת. המצב הוא הרבה יותר מסובך משיש לזוג ילדים. לא להעלים עין פירושו הדבר מצב כזה ב-בית שאין לשאתו הרבה זמן והתוצאה - גט."

"זהו האסון הנורא ביותר בשביל ילדים. אי-רסון הסקס מצד האשה יכול להביא להקרבת הילדים, קורבן אכזרי ובלתי-אנושי. ישנם מקרים כאשר הבעל שנפגע מוכן ל-לוח ולהעלים עין. אני מצדי מוסיף: כל קורבן כדאי להביא וצריך להביא כדי לה-



דן בן-אמוץ



יואל תומרקין, בתו ואשתו



יואל זילברג ואשתו

ציל דבר אחד - את חיי הילדים ואושרם!"

★★★ "מה שמותר לבעל - אסור לאשה"

הסיבות הדוחפות אשה לבגידה ב-בעלה זהות ברובן למניעים הפסיכולו-גיים המביאים לבגידתו של הבעל: האכזר בה במציאת ה-"אחר החשוב" שיבטיח שיי-כות ובטחון בבעלה; פריגידיות היוצרת חוסר סיפוק מיני והדוחפת לחיפוש אחר הסיפוק אצל גברים אחרים; וגורמים אחר-רים הקשורים בפאתולוגיה של האישה. אם למרות זהות זו במניעים נוטים בע-לים להחזיר יותר במקרים של בגידת נשר תיהם, מאשר נשים במקרים של בגידת בעליהן, ובהרבה מקרים ניתן אף למצוא דו-ערכיות בהתייחסות לבגידה בנוסח "מה שמותר לבעל - אסור לאשה" - הרי ה-סיבה לכך היא בתרבות הפטריארכאלית. במשפחה הפטריארכלית היה הגבר בעל יחיד עם זכויות בלעדיות למספר נשים, ו-ראה תמיד בריבוי נשים הבטחה לגבריותו. גם כאשר התפתחה המשפחה הפטריארכלית במרוצת הדורות, המשיך הגבר כאילו ל-ש-מור על זכויותיו בשטח זה ואילו הנשים קיבלו בדרך כלל את המצב של היותן אחת מיני רבות.

הפוליגאמיה (ריבוי נשים) קיימת עדיין, אם כי לא רשמית, בכל העולם, ואין צורך להרחיק לכת הרבה, רק כמה עשרות קילור-מטרים מתל-אביב, כדי למצוא גם מבחינה רשמית.

מסורת זו של זכויות הגבר במשפחה ה-פטריארכלית היא המביאה גברים בדרך-כלל להצהרות, שהם לא יהיו מוכנים בשום פנים להסכים עם בגידת האשה. אולם ב-מציאות שונים פני הדברים. פסיכולוגים, ש-טיפלו בבעיות נשואין, הגיעו למסקנה כי רוב הגברים שנתקלו במקרה של בגידת ה-אשה השלימו עמו, סלחו לאשה וניסו לתקן את מצב חיי הנשואין שלהם כדי שתופעה כזו לא תישנה, אם כי ישנם לעתים גם מקרים של ניתוק קשרים קיצוני.

השינויים הסוציולוגיים במעמדה של ה-אשה במאה העשרים, העצמאות הכלכלית שהביאה עמה לאשה גם עצמאות חברתית ופסיכולוגית, מובילה לשינוי זכויות גם בשטח זה. לדעת הפסיכולוגים מספר הגב-רים הקשורים קשרים בעלי משמעות עם יותר מאשה אחת עדיין גדול יותר ממספר הנשים הקשורות קשרים כאלה עם גברים, אולם הפער הזה הולך וקטן.

הגריות (מידת הגריות) לבגידת אשה הי-תה קיימת אומנם תמיד, אולם התנאים ה-חברתיים החדשים ושיפור אמצעי התיקשור-רת כמו מכונות, טלפון ופגישות עם המין השני בנסיבות תכופות ורחבות, מאפשרים חופש גדול יותר של יצירת קשרים מצד נשים מחוץ למסגרת הנשואין. השינויים במעמד זה של האשה מביאים בהכרח להכ-רה הולכת וגדלה מצד הגברים שהקשרים מחוץ לנשואין אינם זכותם הבלעדית בלבד.



בן-יפורת (ימין) ויודיה, שמואל שי ואשתו



מאיר לוין ואשתו



הלל רווח עם אשתו ובנו